

Näköaloja Ilmestyskirjaan

Kirkastettu Herra puhuu

Viime vuotta kuvaamaan Japanissa valittiin kirjoitusmerkki, joka tarkoittaa sekä muutosta että asioiden sotkeutumista pahan kerran. Muutosta luvanneeseen uuteen Yhdysvaltain presidenttiin suunnataan lähes yli-inhimillisiä odotuksia maailmantalouden romahduksen keskellä. Levottomuus eri puolilla maailmaa näyttää lisääntyvän. Muutosta hyvään odottaessa asiat näyttävät menevän entistä enemmän sekaisin.

Raamattunsa tuntevalle nämä tämän hetkiset uhkaavat pilvet kertovat siitä, että Herran Jeesuksen antamat ennustukset alkavat toteutua täsmälleen niin kuin Ilmestyskirja kuvaakin asiain kulun ennen historian suurta päätöstä. Herran paluuta odottaville edessä on siis suuri vapautus, vaikka sitä edeltäkin suunnattoman vaikeita aikoja, kun Herran tuomiot kohtaavat maata, joka on hyljännyt Pelastajansa.

Ilmestyskirjaa on usein pidetty vaikeasti ymmärrettävänä ja myös siinä määrin pelottavana, että jopa monet uskovatkin ovat kaihtaneet sen lukemista. Kirja on kuitenkin tarkoitettu nimenomaan suureksi lohdutukseksi Herran seurakunnalle, kun Jeesuksen toinen tulo alkaa huimaa vauhtia lähestyä. Maailmanhistorian loppunäytös on varsin lyhyt, sehän tapahtuu yhden sukupolven aikana.

Ilmestyskirjan perussanoma ei ole pohjimmiltaan lainkaan vaikeatajuinen. Se kuvaa heti ensimmäisessä luvussa sen suuren ja valtavan Herran Jeesuksen Kristuksen, joka hallitsee jokaisena silmänräpäyksenä silloinkin, kun maan päällä tapahtuu aivan käsittämättömän kauheita asioita.

Ilmestyskirjan yksityiskohdat avautuvat vasta sitten, kun seurakunta on kirjassa kuvattujen tapahtumien keskellä. Mutta juuri silloin seurakunta saa valtavan rohkaisun: "Juuri nyt Karista, joka teurastettiin Golgatan ristillä meidän syntiemme sovituksiksi, on avaamassa sinettiään. Hän hallitsee ja Hän tulee pian kokoamaan omansa luokseen!"

Ilmestyskirjan rakenne noudattaa kaavaa, jossa meidät viedään ensin katsomaan taivaaseen, mitä siellä päätetään ja mitä siellä tapahtuu, ja sitten meille näytetään, mitä taivaassa päätetty vaikuttaa maan päällä. Aina yhden jakson jälkeen palataan taivaallisiin näköaloihin ja sitten taas maan päälle. Lopulta näköala päättyy ja jää pysyvästi taivaalliseen kirkkauteen.

Ajan pimeneminen ja merkkien täytyminen eivät tule Herran omille yllätyksenä niin kuin tämän maailman ihmisille. Edessämme on ahdistusten tie, mutta sen lopullinen päämäärä on kirkkaus, jossa ei ole enää mitään syntiä eikä pimeyttä.

Niin tärkeää kuin kaikki Raamattuun kirjoitettu sisältö onkin, vielä tärkeämpää on se, KUKA puhuu. Asioiden painoarvo on siinä Henkilössä, joka ne esittää eikä sinänsä oikeassa tiedossa. Siksi Raamattu toistamasta päästyäänkin toistaa: "Näin sanoo Herra!" Mutta juuri tähän kohdistuu myös pimeyden ankarin hyökkäys. Sanan sisältöä saateen josta pitää arvossa ja samalla kuitenkin torjuttan itse Puhuja.

Menetämme oikean käsityksen Ilmestyskirjan sisällöstä niin pian kuin katseemme kääntyy pois itse Puhujasta. Siksi Ilmestyskirja alkaa kuvauksella kirkastetusta Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta ja matkan varrella kerta toisensa jälkeen palaa katselemaan, ihastelemaan, ylistämään ja palvomaan ristillä kuollutta, mutta ylösnoussutta elävää Karitsaa: *"Hänelle, joka meitä rakastaa ja on päästänyt meidät synneistämme verellensä ja tehnyt meidät kuningaskunnaksi, papeiksi Jumalalleen ja Isälleen, hänelle kunnia ja voima aina ja iankaikkisesti! Aamen."* (1:5-6)

Johannes näki vankeuteen karkotettuna Jeesuksen kirkastetun hahmon. Vankeus, vaiva ja kärsimys ei estä Herraa näyttämästä kirkkautaan omilleen. Herra on seurakuntansa keskellä, Hän pitää seurakuntien johtajia omassa kädessään, Hänen suustaan lähtee sana, joka miekan tavoin lävistää ja hallitsee. Hänen äänensä pauhaa ja kirkkautensa häikäisee auringon tavoin. Kuitenkin Hänen hahmonsa on Ihmisen Pojan muotoinen, ylösnousseseen kirkkaudessa on todellinen Jumala ja todellinen ihminen. Joulun ihme jatkuu taivaan kirkkaudessa.

Ilmestyskirja alkaa Pyhän Kolminaisuuden armon ja rauhan vakuutuksella, vaikka edessä onkin monia taisteluita: *"Armo teille ja rauha häneltä, joka on ja joka oli ja joka tuleva on (Isältä), ja niiltä seitsemältä hengeltä, jotka ovat hänen valtaistuimensa edessä, (moninaisen rikkaalta Pyhältä Hengeltä) ja Jeesukselta Kristukselta, uskolliselta todistajalta, häneltä, joka on kuolleitten esikoinen ja maan kuningasten hallitsija!"* (1:4-5)

Kirkastetun Herran edessä Johannes kokee murskautuvansa, mutta armo yllättää hänet jälleen kerran. Herra onkin sama kuin silloin, kun Johannes sai samassa pöydässä Hänen olkaansa nojaten nauttia ehtoolista. Herra koskettaa ja lausuu: *"Älä pelkää! Minä olen ensimmäinen ja viimeinen, ja minä elän; ja minä olin kuollut, ja katso, minä elän aina ja iankaikkisesti, ja minulla on kuoleman ja tuonelan avaimet."* (1:17-18)

Koko kirjan sanoman ensimmäinen luku tiivistää kahteen asiaan:

Katso, hän tulee pilvissä, ja kaikki silmät saavat nähdä hänet, niidenkin, jotka hänet lävistivät, ja kaikki maan sukukunnat vaikeroitsevat hänen tullessansa. Totisesti, aamen. (1:7) Jeesus tulee ta-

kaisin kirkkaudessaan. Ei ole ketään, joka ei joutuisi kohtaamaan Häntä Hallitsijanaan ja Tuomarinaan.

"Kirjoita ... mikä nyt on ja mitä tämän jälkeen on tapahtuva." (1:19)

Ilmestyskirja antaa meille tänään Herran arvion omasta tilastamme, mutta se kertoo myös, mikä meitä odottaa tulevaisuudessa. Uskova tietää, mikä tulee olemaan hänen ja koko ihmiskunnan lopullinen kohtalo. Siksi hän voi kohdata tämän päivän niin kuin jännitysromaanin lukija, joka on jo käynyt katsomassa viimeiseltä sivulta, miten sankarin lopulta käy.

Mutta Ilmestyskirjaa ei ole tarkoitettu tyydyttämään meidän uteliaisuuttamme. Se edellyttää, että sen lukija ottaa vaarin sen Herran sanoista, joka siinä puhuu ja tekee parannuksen synneistään päästäkseen perille kirkkauteen asti. Ilmestyskirja ei jätä pienintäkään epäilystä siitä, mikä on niiden osa, jotka paaduttavat sydämensä Herran sanan edessä.

Parannus elämäksi

Ilmestyskirjan 2. ja 3. luvussa kirkastettu Herra avaa silmämme näkemään jotain siitä, mitä meille tänään kuuluu. *"Kirjoita ... mikä nyt on..." (1:19)*

Kirjeissä seitsemälle seurakunnalle ja samalla koko maailmankattavalle seurakunnalle Jeesus ei niinkään kuvaa seurakuntien tilaa, kuin omaa **suhdettaan seurakunnan ulkoiseen ja sisäiseen tilaan**. Meitä ei hyödytä itsetuntemus, joka on irrallaan Jeesuksesta – "tunne itsesi" kehotus ei sitä paitsi voi viedä meitä mihinkään lopulliseen itsetuntemukseen. Vain Herra Jeesus näkee tilamme ja tilanteemme oikein ja siksi meidän on kuunneltava ja otettava vastaan Herran sana omasta ja seurakuntiemme tilasta.

Jeesus jakaa **rohkaisua ja arvostusta** niistä ominaisuuksista ja asioista, jotka seurakuntien elämässä ovat hyvällä tolalla silloinkin, kun Hän samalla joutuu nuhtelemaan synnistä.

Jeesus tietää ja näkee, mitä me todellisuudessa olemme. Se vapauttaa meidät myös yrittämästä näytellä sellaista, mitä emme kuitenkaan ole. On suuri lohdutus, kun saa olla Herran edessä eikä tarvitse pakoilla, mutta toisaalta meidän ei välttämättä ole helppo kuulla Herran arviota itsestämme. Totuuden Henki vie meitä sellaiseen itsetuntemukseen, johon luonnollisin keinoin parhaatkaan itsetuntemuskurssit eivät voi meitä johtaa.

"Kaikkia, joita minä pidän rakkaina, minä nuhtelen ja kuritan. Ahkeroi siis ja tee parannus." (3:19) Herran suun lausuma parannusvaatimus on osoitus Herran rakkaudesta omaa laumaansa kohtaan. **Parannus** koituu **elämäksi**, koska se palauttaa

meidät Herran armon lähteelle Golgatan ristin ääreen ja sieltä vuotaa uusi rakkaus ja elämä.

Parannuksessa on viime kädessä kysymys totuuden suostumisesta Jumalan ja sitten myös ihmisten edessä. Jumala on valo ja rakkaus – ja nämä kaksi ominaisuutta eivät ole ristiriidassa toistensa kanssa. Vain valoon taipuva, totuuden kohtaava voi päästä osalliseksi Jumalan rakkauden anteeksiantavasta voimasta ja elämästä. Parannusta voi tiettyssä merkityksessä verrata lääkärin tekemän taudinmäärityksen hyväksyntään. Vasta sairautensa vakavuuden tunnustava, suostuu hoitoihin, jotka voivat hänet parantaa.

Perinteisin ilmaisuin se tapahtuu siten, että ihminen tunnustaa Jumalan sanan totuuden edessä sekä oman sydämensä pahuuden että tekemänsä pahat teot, pahat ajatukset ja sanat sekä laiminlyöntinsä, antaa niille niiden oikean nimen ja sitten kääntyy rukouksessa Jeesuksen puoleen ja pyytää kaikkea syntiä ja syntisyyttä anteeksi sillä perusteella, että Jeesus on hänen syntiensä rangaistuksen jo Golgatan ristillä kärsinyt. Näin tehdessään ihminen irtisanoutuu synneistään, vaikka hän hyvin tietää, että omalla voimallaan hän ei kykene synnin tekemisestä luopumaan. Parannus on siis kokonaisvaltainen EI omalle syntisyydelle ja kokonaisvaltainen KYLLÄ Jumalan totuudelle ja armolle. Näin ihminen avaa sydämensä Jumalan suuntaan, ja Herra itse lahjoittaa hänelle anteeksiantamuksen ja uuden voiman elää myönteisesti Jumalan totuuden mukaan ja iloita tästä uudesta elämästä Jumalan yhteydessä.

Jokainen kirje päättyy kehotukseen **kuulla, mitä Henki seurakunnille sanoo**. Jeesus lausuu siinä kaiken hengellisen elämän salaisuuden: Pyhän Hengen voimassa noudatettu Jumalan sana. Kun olemme kuuliaisia Herran sanalle, Pyhä Henki antaa voiman elää sana todeksi. Voimaa emme saa etukäteen, vaan vasta silloin, kun kuulemme ja olemme kuuliaisia Sanalle.

Oli kulunut noin 40 vuotta siitä, kun väkevä Pyhän Hengen herätys oli pyyhkinyt yli Vähän Aasian kaupunkien ja niihin oli syntynyt elävät seurakunnat. Mutta nyt vaikka tilastot puhuivat vielä aktiivisesta toiminnasta ja taloudellisesta vauraudesta ja seurakunnat olivat jopa iloitsivat asioiden näennäisen hyvästä tilasta, Herra Jeesus Kristus näki kirkkaudestaan käsin niiden tilan toisin. Parannukseen oli aihetta silloin ja tänään yllättävän samanlaisista synneistä.

Mukava ei ole kuulla Herran suusta sanaa: *"Se minulla on sinua vastaan!"* Herra on toki luvannut olla omiensa puolella, mutta surkeaa on jos sydämemme kovuuden tähden Hänen on pakko nousta omiaan vastaan heidän iankaikkiseksi parhaakseen.

"Mutta se minulla on sinua vastaan, että olet hylännyt ensimmäisen rakkautesi." (2:4)

Ensimmäisessä rakkaudessa ei ole kysymys tunne-tilasta, vaan siitä ketä ensimmäisenä ja tärkeimpänä rakastaa. Ensimmäinen rakkaus Jeesukseen on kokonaan seurausta Jumalan työstä, joka tapahtuu silloin, kun ihminen persoonallisella tavalla vastaa Jumalan kutsuun. Ensimmäinen rakkaus ei noin vain haihdu niin kuin romanttisen rakkauden tunteet, kun alkaa nähdä toisen puutteet. Mitä paremmin Jeesusta oppii tuntemaan, sitä ihmeellisemmäksi ja suuremmaksi Hän osoittautuu rakkaudessaan ja pyhydessään.

Ensimmäisen hylkäämisessä on kysymys selkeästä valinnasta. Uskova ei enää haluakaan antaa aikaansa Herralle eikä vaivannäköään ihmisten hyväksi. Luopuminen on tietoinen valinta, vaikka se tapahtuukin usein hyvin salakavalan pienin askelin. Kun luopumus on edennyt hitaasti, voi sitten tulla suurten harppausten hetkiä, joissa näkyvällä tavalla tehdään valintoja, joissa sisäinen luopuminen Herran läheisyydestä tulee julkisesti näkyviin.

"Mutta minulla on sinua vastaan se, että suvaitset tuota naista, lisebeliä. Sanoen itseään profeetaksi hän opettaa ja eksyttää minun palvelijoitani harjoittamaan haureutta ja syömään epäjumalille uhrattua lihaa." (2:20)

Harva uskova tänäänkään näkee suvaitsevaisuutta suurena syntinä. Kuitenkin Herran silmissä harhaopettajiin ja haureelliseen elämäntapaan leväperäisesti suhtautuminen on äärimmäisen vakava synti. Suvaitsevaisuuden ja rakkauden nimessä katsellaan läpi sormien sellaista, mitä Herra vihaa ja mistä Herra uhkaa antaa vakavan tuomion:

"Minä heitän hänet tautivuoteeseen ja hänen kanssaan huorin tekevät suureen ahdistukseen, elleivät nöyry parannukseen hänen teoistaan." (2:22)

Raskainta Jeesukselle lienee kuitenkin, kun Hänen on pakko sanoa:

"Minä tiedän sinun tekosi: sinulla on nimi, että elät, mutta olet kuollut." (3:1) "Sinähän sanot: Minä olen rikas, olen rikastunut enkä mitään tarvitse, etkä tiedä, että juuri sinä olet viheliäinen, kurja, köyhä, sokea ja ryysyihin puettu." (3:17)

Kuollut muotojumalaisuus, pelkkien rituaalien noudattaminen, elämän kuoret, mutta sisältä pelkkää kuolleiden luita, ja kuitenkin suuret kuvitelmat itsestään ja seurakuntansa toiminnasta - lieneekö mitään kauheampaa hengellistä tilaa! Entä jos Jeesus joutuu sanomaan sen juuri Sinusta! Jeesus joutui itkemään Jerusalemiä sen paatumuksen tähden. Tänään Hän joutuu itkemään monen Hänen nimesään toimivan seurakunnan ja niiden jäsenten sydänten ulkopuolella. Mutta vielä hän jaksaa kustua parannukseen, sillä juuri sellaisessa tilassa olleelle seurakunnalle Hänen viestinsä kuuluu:

"Minä seison ovella ja kolkutan. Jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, minä käyn hänen luok-

seen sisälle ja aterioin hänen kanssaan ja hän minun kanssani." (3:20)

Voittajan osa

Ennen kuin Herra Ilmestyskirjassa maalaa meille tarkempaa kuvaa taivaallisesta kirkkaudesta tai avaa eteemme taivaallisia tapahtumia, Hän kertoo millainen on oleva perille päässeen voittajan osa.

Sen, joka voittaa, minä annan syödä elämän puusta, joka on Jumalan paratiisissa. (2:7) Ihmisen kaipuu kadotettuun paratiisiin tulee lopulta täyttymään. Syntiinlankeemuksen jälkeinen kurjuus jää taakse, kaikki Jumalan tarkoitukset ihmisen elämästä paratiisissa lopulta pääsevät toteutumaan. Jumalan elämä, jonka uskova sydän ottaa vastaan, täyttää ihmisen yhä uudistuvana ja kasvavana Herran rakkauden tuntemisena ja Hänen kirkkautensa näkemisenä. Tien elämän puulle avasi Herra ristin puulla.

Sitä, joka voittaa, ei toinen kuolema vahingoita. (2:11)

Kuolemalla ja iankaikkisella kadotuksella ei ole mitään valtaa niiden yli, jotka ovat päässeet osalliseksi Jumalan elämästä. Heillä ei ole viimeisellä tuomiolla mitään pelättävää.

Minä annan voittajalle salattua mannaa ja valkoisen kiven ja siihen kiveen kirjoitetun uuden nimen, jota ei tunne kukaan muu kuin sen saaja. (2:17)

Jeesus on se Elävä Leipä, joka tuli taivaasta alas tyydyttämään rakkautta janoavat sydämet. Viimeisellä aterialla Jeesus puhui siitä taivaallisesta ehtoollisesta, jonka Hän nauttisi yhdessä omiensa kanssa. Ratkaisevaa on se, KUKA tuota meille vielä salattua taivaallista ravintoa jakaa. Jeesus itse sen tekee.

Jumala loi jokaisen ihmisen erilaiseksi ja persoonalliseksi olennoksi. Jumala loi sinut ja minut, koska halusi juuri sinut ja minut. Erilaisuus, ainutlaatuisuus tulee jatkumaan taivaallisessa valtakunnassa. Kukaan toinen ei tule olemaan samanlainen kuin sinä. Samalla kaikki saavat olla yhtä samalla taivaallisella aterialla. Valkoinen kivi kertoo täydellisestä vanhurskaudesta, voitosta ja ystävydestä.

Sille, joka voittaa ja loppuun asti suorittaa minun antamiani tehtäviä, minä annan vallan hallita kansoja. Hän kaitsee niitä rautaisella sauvalla, särkee niitä kuin saviastioita. Sen vallan minäkin olen saanut Isältäni, ja minä annan hänelle koin-tähden. (2:26-28)

Luomisessa Herra antoi ihmiselle tehtävän hallita Hänen luomaansa ja myös varjella sitä. Jumalan olemukseen kuuluu Hänen herruutensa ja hallintavaltansa, joita Hän toteuttaa totuuden ja rakkauden välinein. Herran hallintavaltaan kuuluu myös se, että lopulta kaikki synti, kaikki pimeyden vallat ja

kuolema kukistetaan lopullisesti. Särjetyt, nöyryytyt saviastiat Herra kokoaa ja tekee niistä uusia jaloa käyttöä varten. Herran omat pääsevät osalliseksi Hänen hallintavallastaan. He saavat lisäksi myös "kointähden" se on Herran itsensä ikuisiksi omaisuudekseen. Herran seurakunta on morsian, joka saa omakseen Sulhasen.

Joka voittaa, hänet näin puetaan valkeihin vaatteisiin, enkä minä pyyhi pois hänen nimeään elämän kirjasta, vaan tunnustan hänen nimensä Isäni edessä ja hänen enkeliensä edessä. (3:5)

Kun Herran oma nukkuu pois tästä ajasta ennen Jeesuksen paluuta, enkelit vievät hänet taivaalliseen Karitsan ylistystä ja Isän Jumalan kunniaa laulavan juhlijoukon luo. Hänen päälleen puetaan säteilevän valkea Jeesuksen pyhällä ja kalliilla verellä hankittu vanhurskauden vaate. Milloinkaan maan päällä hänen päällään ei ollut mitään niin kaunista ja ihanaa, kauneimmatkin häävaatteet ovat kuin varjo tuon vitivalkeisen ja Kristuksen pyhyttä ja puhtautta loistavan puvun rinnalla.

Yhtäkkiä hän huomaa, että itse Herra Jeesus Kristus on hänen aivan vierellään täynnä sellaista rakautta ja hyvyttä, josta hän ei ajassa voinut edes unelmoida. Jeesus ojentaa kätensä, jossa perille päässyt näkee Golgatalla lävistetyn haavan jäljen. Hänen sydämensä tulvii kiitollisuutta Jeesusta kohtaan, kun he kävelevät yhdessä elämän kirjan luo. Sieltä hän saattaa lukea oman nimensä ja myös sen uuden taivaallisen nimen, jonka Jeesus hänelle antaa. Hän voi lukea myös päiväyksen, jona kasteen pyhä vesi liitti hänet tuon vierellä kävelevän kirkastetun Vapahtajan kuoleman ja ylösnousemuksen osallisuuteen. Jälleen hänen sydämensä ja suunsa täyttää riemulaulu tälle Herralle.

Sitten he saapuivat taivaallisen valtaistuimen luo. Siitä loistaa Jumalan kirkkaus ja siitä vuotaa Pyhän Hengen elämän veden virta, joka täyttää pyhien juhlijoukon ja enkelikuoron sydämet ja synnyttävät uuden virren säveliä heissä. Ylistyslaulu lakkaa pieneksi hetkeksi, kun Jeesus nostaa hellästi pelastetun käden koholle ja lausuu: "Tämä on minun, hän kuuluu minun seurakuntamorsiameeni." Hän saa nyt istua kanssani valtaistuimelleni. *"Minä annan voittajan istua kanssani valtaistuimellani, kuten minäkin olen voittanut ja istunut Isäni kanssa hänen valtaistuimelleen."* (3:21) Enkelikuoro vastaa Jeesukselle veisaamalla teurastetun Karitsan juhlavirttä. Taivaallinen juhla jatkuu siten, että Jeesus tuo elämän puun hedelmiä ja taivaallista ehtoollisviiniä ja jälleen enkelikuoro toistaa jouluvirtensä: *"Kunnia Jumalalle korkeuksissa ja maassa rauha ihmisille, joita Hän rakastaa!"*

Minä teen voittajasta pylvään Jumalani temppeliin, eikä hän koskaan enää lähde sieltä ulos. Minä kirjoitan häneen Jumalani nimen ja Jumalani kaupungin nimen, uuden Jerusalemin, joka laskeutuu alas

taivaasta Jumalani luota, ja oman uuden nimeni. (3:12)

Isä antoi Pojalleen Jeesukselle kaiken, koko jumallisen olemuksensa. Mitään Hän ei pidätä itselleen, vaan jakaa kaiken pelastetulle seurakunnalleen. Taivaassa voittajat pääsevät osallisiksi koko Jumalan ja Kristuksen täyteydestä. Pelastus on lopullinen, se on pääsyä sisälle itse Jumalan kirkkauden olemukseen Karitsan vaimona Pyhän Hengen täyteydessä. Milloinkaan ei enää tarvitse erota Jumalan rakkauden ihmeellisestä läsnäolosta.

Keitä ovat sitten nuo voittajat, jotka pääsevät perille kirkkauden valtakuntaan. Vastaus kuuluu: *"Nämä ovat ne, jotka tulevat siitä suuresta ahdistuksesta. He ovat pesseet vaatteensa ja valkaisseet ne Karitsan veressä. Sen tähden he ovat Jumalan valtaistuimen edessä ja palvelevat häntä päivät ja yöt hänen temppelissään, ja valtaistuimella istuva levittää telttansa heidän ylleen. Heille ei enää tule nälkä eikä jano, aurinko ei polta heitä eikä mikään helle. Karitsa, joka on valtaistuimen keskellä, kaitsee heitä ja johdattaa heidät elämän vesien lähteille, ja Jumala pyyhkii pois kaikki kyyneleet heidän silmistään."* (7:14-17)

Herra rohkaisee meitä: *"Pidä, mitä sinulla on, jotta voitaisit elämän kruunun!"* Pidä kiinni Herran sanan lupauksista, pidä kiinni Jeesuksen Golgatalla täytetystä työstä, käy tänäänkin omistamaan uusi armo ja puhdistus Hänen pyhässä veressään, niin Sinäkin pääset tuohon suureen juhlaan.

Taivaallinen ylistysvirsi

Kiitos on sen kertomista toiselle, mitä hyvää hän on tehnyt. Ylistys taas on sen kertomista toiselle, kuinka hyvä tämä on olemukseltaan. Ylistys ei siis edellytä välttämättä kiitoksen aiheita, sillä ylistyksen kohde on hyvä silloinkin, kun toinen ei ole välittömästi tehnyt tai antanut jotain hyvää. Hyvät teot ja niiden synnyttämä kiitollisuus paljastavat toisen hyvyden ja kiitos johtaa näin ollen ylistykseen. Ylistys voi kuitenkin nousta myös ahdistuksen ja kärsimyksen keskellä, kun katse suuntautuu olosuhteiden yli ja läpi ylistettävään persoonaan.

Ilmestyskirjaa voitaisiin nimittää Herran ylistyksen kirjaksi. Jokaiseen sen taivaan kuvaukseen sisältyy kaikkivaltiaan Isän ja Jeesuksen Kristuksen ylistystä, joka askel askeleelta kasvaa ja syvenee.

Ylistys lisääntyy sitä mukaa kuin Ilmestyskirjan kuvaus etenee. Jakeessa 1:6 se on kaksinkertainen, 4:11:ssä se on kolminkertainen, 5:13:ssa nelinkertainen ja 7:12:ssa seitsenkertainen:

"Hänelle, joka meitä rakastaa ja on päästänyt meidät synneistämme verellensä ja tehnyt meidät kuningaskunnaksi, papeiksi Jumalalleen ja Isälleen, hänelle kunnia ja voima aina ja iankaikkisesti! Aamen." (1:5-6)

"Sinä, meidän Herramme ja meidän Jumalamme, olet arvollinen saamaan **ylistyksen, kunnian ja voiman**, sillä sinä olet luonut kaiken. Sinun tahdostasi kaikki on olemassa ja on luotu." (4:11)

Minä kuulin, kuinka kaikki luodut taivaassa, maan päällä, maan alla ja merellä, kaikki mitä niissä on, sanoivat: "Valtaistuimella istuvalla ja Karitsalle **ylistys, kunnia, kirkkaus ja valta aina ja iäisesti!**" (5:13)

"Aamen! **Ylistys, kirkkaus, viisaus, kiitos, kunnia, voima ja väkevyys** meidän Jumalallemme aina ja iäti! Aamen!" (7:12)

Täällä ajassa Jumalan kansalla on tärkeä tehtävä julistaa pelastuksen evankeliumia Jeesuksen ristinuhrista ja Hänen ylösnousemuksensa voitosta, sillä vain sen vastaanottajat voivat pelastua. Syvimmillään evankeliumin julistus on samalla myös Herran ylistystä. Perillä evankeliumin levitystyö on takanapäin, mutta ylistys evankeliumin sisällöstä jatkuu loputtomasti.

Taivaan kirkkaudessa Jumalalle ja Karitsalle annetaan ylistys luomistekojen ihmeestä - ihmisen luomisessahan oli kysymys iankaikkisuusolennon luomisesta! Jumalan pyhät tuomiot, joissa toteutuu lopullinen oikeudenmukaisuus ovat myös ylistyksen aiheena. Sekä luomisteoissa että tuomioissa näkyy Jumala voima, suuruus, kirkkaus ja väkevyys.

*Kuka ei pelkäisi sinua, Herra, ja ylistäisi nimeäsi? Olethan sinä yksin pyhä. Kaikista kansoista tullaan kumartamaan sinua, sillä sinun **vanhurskaat tuomiosi** ovat tulleet julki. (15:4)*

Jumalan pyhät tuomiot merkitsevät lopullista vapautusta synnin, Saatanan ja kuoleman vallasta. Siksi ne ovat ylistyksen syynä. Niissä tulee näkyviin Jumalan olemuksen kirkkaus. Hänessä ei ole mitään pimeyttä! Kristuksen vallan täydellinen toteutuminen merkitsee pelastusta.

"Nyt on tullut pelastus ja voima, meidän Jumalamme valtakunta ja hänen Kristuksensa valta, sillä meidän veljiemme syyttäjä, joka yöt ja päivät syytti heitä Jumalamme edessä, on heitetty ulos. (12:10)

Mutta kaikkein keskeisimmäksi ylistyksen kohteeksi muodostuu Jeesuksen Kristuksen pelastustekojen ylistys. Taivaassa Hän on yhä "teurastettu Karitsa", pyhä Uhri, jolle annetaan loputon ylistys Golgatan lunastustyöstä. Jeesuksen ylösnousemusruumiissa näkyvät iankaikkisesti ristillä lyötyjen haavojen arvet. Niiden näkeminen synnyttää pelastettujen seurakunnassa sanomattoman kiitollisuuden ja ylistyksen, joka syvenee syvenemistään ilman mitään määrää.

*He veisasivat uutta virttä ja sanoivat: "Sinä olet arvollinen ottamaan kirjan ja avaamaan sen sinetit, sillä **sinut on teurastettu**. Sinä olet verelläsi ostanut meidät Jumalalle kaikista sukukunnista, kielistä, kansoista ja heimoista. Sinä olet tehnyt heidät Jumalallemme valtakunnaksi ja papeiksi, ja he tulevat*

*hallitsemaan maan päällä." ..."**Karitsa, joka on teurastettu**, on arvollinen saamaan voiman, rikkauden, viisauden, väkevyuden, kunnian, kirkkauden ja ylistyksen." (5:9-10,12)*

Muistan, kun eräs ystäväni teinivuosiltani esitti omia arvostelujaan Jumalan oikeudenmukaisuudesta tähän tapaan: "Eihän ihmisten iankaikkista kärsimystä kadotuksen tuskissa voi mitenkään verrata Jeesuksen tuskiin Golgatan ristillä. Hänhän tiesi, että kaikki olisi kuuden tunnin kuluttua ohi, mutta onnettomilla kadotukseen joutujilla ei ole mitään toivoa tuskiensa päättymisestä." Mutta tämä ystäväni ei tajunnut, että Jeesuksen kokemien tuskien määrässä ei ollut kysymys Hänen tuskansa pituudesta, vaan sen laadusta ja syvyydestä ja siitä, KUKA kärsi, synnitön synnin tähden, Jumala jumalattomien hyväksi.

Golgatalla kärsi synnitön ja pyhä. Golgatalla kärsi itse Jumala itse omassa Pojassaan. Hänen tuskiansa syvyys oli sellaista laadultaan, että pelastetuilta menee koko iankaikkisuus niiden syvyydestä ja niissä ilmaistun rakkauden ylistämisessä. Hänen tuskansa syvyys oli iankaikkista. Syntiensä tähden kadotuksessa kärsivät antavat kunnian Jumalalle Hänen oikeudenmukaisuudestaan, mutta Golgatan uhrin kärsimys antaa Jumalalle ikuisen kunnian Hänen rakkautensa ja armonsa äärettömyydestä. Tätä ylistyksen laulua tulevat pelastetut laulamaan tapetulle Karitsalle, iankaikkisen uhrin antaneelle Herralle Jeesukselle.

Mielenkiintoista on havaita, että Kolminaisuuden kolmas persoona Pyhä Henki ei ole taivaassa ylistyksen kohteena. Syy on yksinkertainen. Pyhä Henki on ylistävän seurakunnan keskellä synnyttämässä iankaikkisesti syvenevää ylistystä teurastettua Karitsaa ja Isää kohtaan. Pelastettujen morsiusseurakuntaa ei siis jätetä ikään kuin Pyhän Kolminaisuuden ulkopuolelle vaan se pääsee Pyhässä Hengessä osalliseksi Jumalan salaisuuksien kaikista syvyyksistä, Hänen armonsa ja rakkautensa iankaikkisesta syvyydestä, leveydestä, korkeudesta ja pituudesta.

Taivaallisen rakkauden sisältö on täsmälleen sama rakkaus, joka meitä kohtaan ilmestyi Golgatan puulla. Pyhä Henki avaa koko iankaikkisen taivaan ajan yhä syvemältä Golgatan rakkauden salaisuutta ja synnyttää aina uuden ja kasvavan ylistysvirren Karitsalle ja Isälle.

Taivaallinen ylistys huipentuu Karitsan häissä: *Minä kuulin kuin suuren kansanjoukon äänen, kuin paljojen vesien pauhinan ja kuin valtavan ukkosenjylinän, joka sanoi: "Halleluja! Herra, meidän Jumalamme, Kaikkivaltias, on ottanut hallituksen. Iloitkaamme ja riemuitkaamme, antakaamme kunnia hänelle, sillä Karitsan häät ovat tulleet, ja hänen vaimonsa on valmistanut itsensä." (19:6-7)*

Kuulutko Sinä Karitsan morsiusseurakuntaan? Onko Herra Jeesus Sinun ylistyksesi kohde tänään?

Karitsa vie historian päätökseen

Ilmestyskirjan pääpaino ei ole siinä, mitä maailmanhistorian loppunäytöksessä tapahtuu, vaan siinä KENELLÄ on oikeus viedä historia päätökseen. Jumalalla on iankaikkisuudesta asti ollut valmiina suunnitelma, jonka Hän on ihmiskunnan suhteen toteuttava. Se on kirjoitettu kirjaan, joka on lukittu seitsemällä sinetillä. Maan päältä eikä taivaasta löytynyt ketään muuta kuin Jeesus Kristus, jolla on oikeus ja valta avata sinetit ja toteuttaa Jumalan suunnitelma:

"Leijona Juudan heimosta, Daavidin juurivesa, on voittanut. Hän voi avata kirjan ja sen seitsemän sinettiä." ...Minä näin, että valtaistuimen, niiden neljän olennon ja vanhinten keskellä seisoi Karitsa, kuin teurastettu ... Hän tuli ja otti kirjan valtaistuimella istuvan oikeasta kädestä ... "Sinä olet arvollinen ottamaan kirjan ja avaamaan sen sinetit, sillä sinut on teurastettu. Sinä olet verelläsi ostanut meidät Jumalalle kaikista sukukunnista, kielistä, kansoista ja heimoista." (5:5-9)

Jeesuksen oikeus perustuu siihen, että Hän on kantanut ihmiskunnan synnit Golgatan ristille ja on siksi oikeutettu antamaan sekä armahdus- että kadotustuomion ja myös panna ne toimeen viimeiseen loppuun asti. Golgatalla hän voitti myös Saatanan vallan ja siksi Hänellä on oikeus hukuttaa kaikki pimeyden vallat iankaikkiseen tuleen.

Ilmestyskirja kuvaa askel askeleelta, miten Herra avaa sinetin kerrallaan taivaassa. Jokaisesta avauksesta seuraa maan päällä valtaisia tuomioita. Alkaa sotia, nälänhätää, maanjäristyksiä, auringon ja tähtien pimentymistä, taivaan voimien järkkymistä, vuorten sortumista, meren ja veden saastumista, kristittyjen vainojen kärjistymistä äärimmilleen. Viimeinen sinetti sisältää seitsemän pasuunan puhallusta ja viimeinen pasuuna seitsemän Jumalan vihan maljaa, joissa lopulta Jumalan pyhä viha täyttyy. Loppua kohden tapahtumien kulku tiivistyy äärimmilleen. Mutta päämäärä on selkeä:

Minä näin taivaan auenneena ja valkoisen hevosen. Sen selässä istuvan nimi on Uskollinen ja Totinen. Hän tuomitsee ja sotii vanhurskaasti. ...Yllään hänellä on vereen kastettu viitta, ja hänen nimensä on Jumalan Sana. ...Hänen suustaan lähtee terävä miekka, että hän sillä löisi kansoja. Hän on kaitseva heitä rautaisella valtikalla, ja hän polkee kaikkivaltiaan Jumalan vihan kiivauden viinikuurnan. (19:11-15)

Ihmiskunnalla on edessään samanlaiset loppuahdistukset kuin yksityiselle ihmisellekin, kun hän joutuu riisumaan raihnaisen ruumiinsa pois ennen pukeutumista uuteen. Kuitenkin kaiken tämän takana on sekä Jumalan pyhyys että rakkaus. Kaiken

tapahtumisen kulkua hallitsee Herra Jeesus itse. Yksityisen ihmisen kokema riisuminen ennen ajallista kuolemaa aiheuttaa meille monia ja todellisia ahdistuksia ja kipua, mutta Jumala toimii niiden kautta meidän hyväksemme, sikäli kuin annamme Hänen tulla itseämme yhä lähemmäksi. Hän osoittaa meille lopullisella tavalla, että pelastuksemme on yksin armosta ja vain Herran varassa. Kaikki oma itseriittoisuus, jota ei taivaassa totisesti kaivata, riisutaan meistä pois, jos ja kun suostumme pysymään savena Mestarin käsissä. Aivan samalla tavalla ihmiskuntaa ja sen keskellä seurakuntaa riisutaan ennen Jeesuksen toista tulemistä, jotta jo ennen Hänen tuloaan tulisi näkyviin, mikä on todellista ja aitoa ja kestävä, ja mikä vain kuorta, valheellista ja pettävää.

Eksytyksiä ja väärää uskonnollisuutta tulee sen seurauksena, että ihmiset ylpeydessään luottavat enemmän omiin pieniin aivoihinsa kuin Jumalan Sanaan Raamatuun. Kun uskova ja seurakunta kohtaa eksytyksen, sen tulee valita ehdoton totuus, Jumalan Sana, tai muuten se kompromissien tiellä tulee lopulta tuhoutumaan yhdessä tämän maailman kanssa. Eksytykset ovat ihmiskunnalle valinta. Uskotko parannukseen vaativan totuuden vai mieluisan valheen? Vain totuus ja totuudessa pysyvä kestä viimeisten aikojen ahdistuksissa.

Sota ja väkivalta on seurausta ihmisten itsekkyyden ja vihan synnistä. Mutta se on samalla valinta ihmiskunnalle. Edessä on vain kaksi tietä: Väkivallan ja tuhon tai ehdottoman rakkauden tie Jeesuksessa. Kristuksen rakkauteen turvautuva voittaa pelon ja kulkee rakkauden tien, vaikka se viekin väistämättä kärsimään ja luopumaan omista oikeuksistaan. Pyhän Hengen kautta Jumala vuodattaa rakkautensa omiinsa.

Nälänhädässä Jumala kutsuu ihmiskuntaa niin kuin aikanaan tuhlaajapoikaakin kääntymään Elämän Leivän Jeesuksen luo. Herran seurakuntakin joutuu näkemään nälkää, mutta sen ravintona on taivaallinen hyvä ja Isän tahdon tekeminen. Seurakunta turvaa taloudellisissakin kysymyksissä taivaalliseen Isään. Sille on luvattu, että kun se huolehtii tärkeimmästä, Jumalan valtakunnan ja vanhurskauden etsimisestä ja toteutumisesta omassa elämässään, niin kaikki sen todelliset tarpeet täyttää Herra itse.

Maanjäristysten ja mullistusten keskellä Herra kutsuu ihmiskuntaa valitsemaan sen taivaallisen valtakunnan, joka ei järky.

Seurakunta joutuu väistämättä ympäristönsä epäsuosioon, jos se julistaa lain ja evankeliumin sanaa lyhentämättömänä. Se joutuu vainojen keskelle, vainojen jotka ovat Jumalan seurakunnan arkitodellisuutta tänäänkin. Vaino on valinta seurakunnalle: Jatka kirkkaan evankeliumin julistamista silläkin uhalla, että joudun maksamaan seuraukset ruumiil-

lisella ja henkisellä kidutuksella ja ehkä jopa kuolemalla. Alkuseurakunta ei rukoillut vapautusta ahdistuksista Sanan tähden, vaan rohkeutta julistaa vastustuksesta huolimatta.

Vainot ovat aina myös valinta myös tälle maailmalle: Ottaako se todesta seurakunnan sanoman vai ei, kun se näkee mihin asti seurakunta Kristuksessa on valmis kärsimään. Yksikään kristitty, joka ei elä iankaikkisuuden todellisuudesta ei kestä vainoissa.

Kun laittomuus pääsee valtaan, Jumalan lapsi Pyhän Hengen valossa jatkaa parannuksen tekemistä sellaisista synneistä, joita maailma on ajat sitten lakannut pitämästä synteinä. Mutta siellä Jeesuksen puhdistavan anteeksiantamuksen äärellä Pyhä Henki antaa yhä uudistuvan rakkauden. "Joka on paljon anteeksi saanut se rakastaa paljon".

Näissä ahdistuksissa voimme todellakin pysyä vahvana loppuun asti, mutta emme omassa voimassamme, vaan turvautuessamme Herran väkevyyteen. Usko Herraan on tie pelastukseen myös viimeisen ajan ahdistuksissa.

Vaikka lopun ajan ahdistukset ovat Jumalan viimeinen kutsu parannukseen, niin järkyttävää on lukea: *Jäljelle jääneet ihmiset, ne jotka eivät kuolleet näihin vitsauksiin, eivät nöyryyneet parannukseen kätensä teoista, että olisivat lakanneet kumartamasta riivaajia sekä kultaisia, hopeisia, vaskisia, kivisiä ja puisia epäjumalankuvia, jotka eivät voi nähdä, eivät kuulla eivätkä kävellä. He eivät nöyryyneet parannukseen murhistaan, velhouksistaan, haureudesta ja varkauksistaan. (9:20-21)*

Lopun ajan ahdistukset toteutuu Jumalan maanpäällinen tuomio siten, että ihmiskunta joutuu maistamaan koko syntiturmeluksen karvaat hedelmät, kun Herran synnin valtaa rajoittanut käsi vaiheelta vedetään pois. Samalla se on viimeinen kutsu parannukseen. Toisaalta Jumalan kansa joutuessaan kulkemaan samojen ahdistusten kautta puhdistuu kohti lopullista kirkkautta. Viimeisessä luvussa Herra tiivistää asian näin:

Vääryyden tekijä tehkään edelleen vääryyttä, ja joka on saastainen, saastukoon edelleen. Joka on vanhurskas harjoittakoon edelleen vanhurskautta, ja joka on pyhä, pyhittyköön edelleen. Minä tulen pian. Minulla on palkkani mukani antaakseni kullekin hänen tekojensa mukaan. (22:11-12)

Oletko valmis kohtaamaan kirkkauden Herran?

Kristuksen paluu

Puhuessaan toisesta tulemisestaan Jeesus sanoi: *"Missä raato on, sinne kotkat kokoontuvat."* Kysymykseen Jeesuksen toisen tulon ajankohdasta Ilmestyskirja antaa saman vastauksen. Kun ihmiskunnan synti on kehittyneet äärimilleen ja kun tai-

vaassa ei enkelikuoro enää remahda riemuun siksi, että maan päällä joku tekee vielä parannuksen syntisestä elämästään, silloin on Jeesuksen tulon aika käsillä.

Minä näin valkoisen pilven, ja pilvellä istui Ihmisen Pojan näköinen, päässään kultainen kruunu ja kädessään terävä sirppi. Temppeleistä tuli toinen enkeli, joka huusi kovalla äänellä pilvellä istuvalle: "Lähetä sirppisi ja leikkaa, sillä sadon korjuun aika on tullut, ja maan sato on kypsynyt." Pilvellä istuva heitti sirppinsä maan päälle, ja maan sato tuli korjatuksi. (14:14-16)

Mutta vielä siinäkin vaiheessa, kun Saatana Anti-kristuksen petovaltion ja hengelliseen haureuteen sortuneen kristillisen kirkon nimeä kantava uskonnollisuuden voimalla hallitsee koko ihmiskuntaa, Herra lähettää vielä viimeiset profeettansa varoitamaan Jumalan tuomiosta ja kutsumaan vielä parannukseen.

"Minä annan kahdelle todistajalleni tehtävän säkkipankaaseen puettuina profetoita 1260 päivää. Nämä ovat ne kaksi öljypuuta ja kaksi lampunjalkaa, jotka seisovat maan Herran edessä." (11:3-4)

Profeetat vaiennetaan, he kärsivät marttyyrikuoleman, mutta heidät herätetään julkisesti kuolleista ja nostetaan taivaalliseen kirkkauteen. Kun tämäkään merkki ei enää taivuta ketään parannukseen, on aika Jeesuksen tulla ja ottaa näkyvä hallintavalta.

Jeesus tuli ensimmäisen kerran jouluna ilmoittaakseen meille, millainen Isä on, ja antaakseen meille yhteyden Isän kanssa. Jeesus tuli sovittaakseen meidän syntimme ja johdattaakseen meitä totuuden tietä taivaan kirkkauteen asti.

Jeesus tulee tänään Pyhässä Hengessä luoksemme antaakseen meille henkilökohtaisesti Jumalan tuntemisen, yhteyden Isään, pelastuksen syntiämme anteeksiantamuksessa ja johdattaaksemme meitä henkilökohtaisessa vaelluksessamme taivasta kohti.

Kun Jeesus tulee toisen kerran suuressa kirkkaudessa ja koko ihmiskunnan nähden, Hän tulee saattamaan täydelliseen päätökseen sen, mikä jo on ensimmäisellä tulemisella meille hankittu. Seurakuntana pääsemme täydelliseen Isän tuntemiseen ja näkemiseen, täydelliseen yhteyteen Isän kanssa, täydelliseen vapauteen synnistä, ikuisen tapetun Karitsan ylistykseen ja täydellisen totuuden johdatukseen uudessa taivaallisessa valtakunnassa. Jeesuksen toinen tuleminen on lähellä ja se on jokaiselle Herraan turvaavalle ihmeellisen odotuksen ja toivon kohde.

Tämän jälkeen minä näin kaikista kansakunnista, heimoista, kansoista ja kielistä olevan suuren joukon, jota kukaan ei kyennyt laskemaan. He seisovat valtaistuimen edessä ja Karitsan edessä puettuina pitkiin valkeihin viittoihin, ja heillä oli palmunoksat käsissään. He huusivat kovalla äänellä:

"Pelastus tulee meidän Jumalaltamme, joka istuu valtaistuimella, ja Karitsalta." (7:9-10)

Toisaalta on todettava, että Jeesuksen tuleminen ensimmäisen kerran jouluna tuli tuomioksi niille, jotka hylkäsivät Herran Sanan, sillä he jäivät pimeyteen ja sokeuteensa, vaikka armon valo oli heidän keskellään. Jeesus sanoi: *"Tuomioksi minä olen tullut maailmaan".*

Samalla tavalla tänään Herran Pyhässä Hengessä Sanan kautta tapahtuva tuleminen meidän tykömme koituu meille tuomioksi, elleimme taivu parannukseen ja Sanan alle. Herran armon hylkäävällä ei ole mitään toivoa. Siksi Jeesuksen toinen tuleminen on etsikkoaikansa hylänneille pelon ja kauhun aihe, eikä viimeisten aikojen ahdistuksissa sellaisilla ihmisillä ole mitään toivoa. Toivo voi olla vain niillä, jotka syntinsä tunnustaen ja hyljäten uskossa turvaavat Jeesuksen uhriveren armoon ja ottavat Herran vastaan, kun Hän tulee heidän luokseen.

"Me kiitämme sinua, Herra Jumala, Kaikkivaltias, joka olet ja joka olit, siitä, että olet käyttänyt suurta voimaasi ja ottanut käsiisi hallituksen. Kansat ovat vihastuneet, mutta sinun vihasi [aika] on tullut. On tullut aika tuomita kuolleet sekä palkita palvelijoillesi profeetoille ja pyhille, sinun nimeäsi pelkääville, pienille ja suurille, ja tuhota ne, jotka turmelevat maata." (11:17-18)

Se yksilö, joka perustaa elämänsä menneisyydessä tapahtuneeseen Jeesuksen Golgatan uhrin armoon ja ylösnousemuksen voittoon, pysyy vahvalla pohjalla kuolemaa ja Jeesuksen tuloa edeltävissä ahdistuksissa ja kestää loppuun asti.

Samoin seurakunta ihmiskuntaa kohtaavissa ahdistuksissa kestää, koska se odottaa takaisin palaavaa Jeesusta, sitä Jeesusta, joka on jo kerran tänne tullut. Seurakunta ei ahdistusten keskellä ehkä tiedä, mitä tuskallista sille seuraavaksi tapahtuu, mutta se tietää, KUKA on pian tulossa noutamaan sen luokseen.

Seurakunta ei siis odota ahdistuksia, vaan niiden jälkeen tulevaa Herraa ja siksi se kestää. Se tietää, että Jumala on kaikkivaltias ja viisas salliessaan ahdistuksen. Se tietää myös, että Jumala vie omaa suunnitelmaansa lävitse silloinkin, kun se näyttää tapahtuvan ihmisten synnin kautta kuten sodissa ja veritöissä. Jumala toteuttaa niissäkin tuomioitaan ihmiskunnan todelliseksi parhaaksi, sikäli kuin ihmiset taipuvat parannukseen. Seurakunta tuntee myös Herransa armon ja rakkauden ja tietää, miten ihanaa on lopulta saada olla Herran kanssa kasvoista kasvoihin.

Jeesuksen toisessa tulemisessa Herran omat herätetään kuolleista ja vielä elossa olevat saavat kaatoamattoman ylösnousemusruumiin ja heidät temmataaan Jeesusta vastaan yläilmoihin. He saavat

olla aina ja iäti Herran kanssa. Toisesta tulemisesta alkaa myös tuhatvuotinen valtakunta maan päällä, Jeesuksen näkyvä hallintavalta. Sen lopuksi tapahtuu yleinen ylösnousemus ja viimeinen tuomio, joka jakaa lopullisesti ihmiskunnan kahtia. Alkaa iankaikkisuus joko kadotuksen tuleessa tai taivaallisen rakkauden liekeissä. Viimeksi mainittua Ilmestyskirja kuvaa ihanalla ilmaisulla: *"Karitsan häät ovat tulleet!"*

Minä kuulin kuin suuren kansanjoukon äänen, kuin paljojen vesien pauhinan ja kuin valtavan ukkosen-jylinän, joka sanoi: "Halleluja! Herra, meidän Jumalamme, Kaikkivaltias, on ottanut hallituksen. Iloitkaamme ja riemuitkaamme, antakaamme kunnia hänelle, sillä Karitsan häät ovat tulleet, ja hänen [seurakunta]vaimonsa on valmistanut itsensä." (19:6-7)

Tuhatvuotinen valtakunta

Minä näin, miten taivaasta tuli alas enkeli, jolla oli syvyyden avain ja kädessään suuret kahleet. Hän otti kiinni lohikäärmeen, sen vanhan käärmeen, joka on Perkele ja Saatana, ja sitoi hänet tuhanneksi vuodeksi. (20:1-2)

Ilmestyskirjan opetus tuhannesta vuodesta, jonka aikana Saatana on sidottu ja ylösnousseet vanhurskaat hallitsevat Kristuksen kanssa, on tulkittu usealla eri tavalla kristillisen kirkon historian kuluessa, niin kuin hiljattain Uudessa Tiessä julkaistu Raimo Mäkelän ja Erkki Koskenniemen kirjoitukset osoittivat.

Minä näin valtaistuimia, ja he istuivat niille, ja heille annettiin hallitus- ja tuomiovalta. Minä näin niiden sielut, jotka oli surmattu Jeesuksen todistuksen ja Jumalan sanan tähden, sekä niiden, jotka eivät olleet kumartaneet petoa eivätkä sen kuvaa eivätkä ottaneet sen merkkiä otsaansa ja käteensä. He virkosivat eloon ja hallitsivat Kristuksen kanssa tuhat vuotta. Muut kuolleet eivät vironneet eloon, ennen kuin ne tuhat vuotta olivat kuluneet loppuun. Tämä on ensimmäinen ylösnousemus. Autuas ja pyhä on se, jolla on osa ensimmäisessä ylösnousemuksessa. Toisella kuolemalla ei ole heihin valtaa, vaan he ovat Jumalan ja Kristuksen pappeja ja hallitsevat hänen kanssaan tuhat vuotta. (20:4-6)

Alkukirkko aina 300 luvulle asti tulkitsi tekstin kirjaimellisesti. Siis niin, että Jeesuksen toinen tulemus tapahtuu ennen tätä tuhannen vuoden jaksoa. Vainojen keskellä kirkko sai lohduitusta ja rohkaisua siitä, että pian koittaisi uusi aikakausi.

Valtiokirkon vakiinnuttua Augustinuksen johdolla siirryttiin vertauskuvalliseen opetukseen. Kirkon valta levisi maallisellekin puolelle ja kirkon vallan leviäminen tulkittiin tuhatvuotiseksi valtakunnaksi ja vanhurskasten hallinta tapahtui näin ollen taivaasta

käsin ja ylösnousemus, joka muualla Raamatussa on selkeä historiallinen ja ruumiillinen tapahtuma tulkittiin vertauskuvalliseksi. Jeesuksen toinen tulo näkyvällä tavalla tapahtuu tämän tulkinnan mukaan nykyisen kauden lopussa, sitten tapahtuu tuomio ja jako kadotettujen ja pelastettujen iankaikkiseen valtakuntaan.

Vaikka Luther ja muut uskonpuhdistajat opetuksellaan paavista Antikristuksena ja Baabelin vallasta antoivat aineksia paluulle alkukirkon tulkintaan, he pysyivät pääosin vertauskuvallisessa tulkinnassa johtuen paljossa siitä, että kirjaimellista tulkintaa opettaneet ryhmittymät ajautuivat usein uskonnollis-poliittisiksi ääriilikkeiksi. Paluu kirjaimelliseen tulkintaan on kuitenkin tapahtunut laajasti Raamattu-uskoisten parissa. Tosin asiaa on sotkenut 1800 luvulla syntynyt uusi ja laajalle levinnyt epäraamattullinen Darbyn oppi, jonka mukaan uskovien ylöstempaus tapahtuisi ennen Jeesuksen näkyvää paluuta vastoin evankeliumien selkeää todistusta.

Vertauskuvallinen opetus Jumalan valtakunnan tulosta näkyy myös kirjaimellisen tulkinnan opettajien parissa siten, että annetaan ymmärtää, että ennen Jeesuksen paluuta tapahtuisi suuri maailmanlaajuinen herätys, vaikka Ilmestyskirja kertoo aivan päinvastoin yhä syvenevästä luopumuksesta, ennen Herran tuloa.

Opetus uudesta ihanneaikakaudesta elää niin uususkonnollisuuden kuin jopa ateististen poliittisten liikkeidenkin unelmissa. Kaipaus menetettyyn paratiisiin on todellinen.

Ilmestyskirjassa on kysymys siitä, minkä Herra Jeesus näytti Johannekselle. Näyt on sitten puettu kirjalliseen asuun Pyhän Hengen johtamina. Siksi lähtökohtaisesti tekstit on tulkittava kirjaimellisesti tiedostaen sen, että inhimillisen kielen rajat tulivat Johanneksella vastaan, kun hän kirjasi Herralta saamiaan näkyjä. Ne eivät siis ole vertauksia, joita voitaisiin tulkita sen mukaan, vaan tulevien tapahtumien suoraa kuvausta. Siksi alkukirkon tapahtumien tuhat vuoden jaksoa kirjaimellisesti on oikea ja turvallinen tapa lähestyä sitä.

Siksi on aihetta kysyä, mikä on tuon jakson merkitys Jumalan pelastussuunnitelmassa. Siihen on liitetty usein Israelin kansan kääntymys ja sen lähestyminen maailmassa, jossa Saatana ei pääse estämään pelastuksen sanoman eteenpäin viemistä. Paavali kyllä puhuu Israelin pelastuksesta kansakuntana, mutta ei liitä sitä tuohon 1000 vuoden jaksoon. Sen sijaan Vanhan Testamentin monet profetiat ihanteellisesta uudesta maanpäällisestä elämästä mielestäni viittaavat sekä tuhat vuoden jaksoon että sitten myös taivaalliseen uuteen maahan, kun nykyinen maapallo on hävinnyt.

Osmo Tiililä viittasi aikanaan mahdollisuuteen, että tuhat vuoden jakson aikana maapallo ja ihmis-

kunta palautetaan ulkoisesti siihen paratiisiin tilaan, johon Jumala alun perin sen loi. Jumala haluaa siis toteuttaa luomistyönsä tarkoituksen, jonka syntiinlankeemus ja sen mukanaan tuoma luomakunnan turmellus alussa särki. Kristuksen ja ylösnousseiden pyhien hallintavallan alla kaikki se turmelus, jonka ihmisen lankeemus sai aikaan, poistetaan: *Luomakunta on näet alistettu turhuuden alaiseksi, ei omasta tahdostaan, vaan alistajan, kuitenkin toivon varaan. Myös luomakunta on tuleva vapautetuksi katoavaisuuden orjuudesta Jumalan lasten kirkkauden vapautteen. (Room. 8:20-21)*

Tuhatvuotisen valtakunnan taustalla on jo tapahtunut ihmiskunnan lunastus Golgatalla. Sen aikana ihmiset tarvitsevat pelastuakseen saman uskon Jeesukseen kuin tänäänkin - uskon, joka ottaa vastaan syntien sovituksen Golgatan veressä, sillä ihmisen olemus ei sen aikana muutu toiseksi. Lopullinen vapaus synnin kaikesta vallasta toteutuu vasta viimeisellä tuomiolla, joka seuraa tätä jaksoa. Ihmiskunnalle tarjotaan kuitenkin sama valinnan mahdollisuus kuin Aatamille ja Eevalle aikanaan paratiisissa. He saavat liittyä Hallitsijaan Kristukseen sydämeltään, siis pelastua uskon kautta tai jäädä pelastuksen ulkopuolelle. Ihmiskunnan muuttumaton syntyisyys näkyy siinä, että tässä uudessa paratiisinomaisessa tilassa kaikki eivät anna sydäntään Jeesukselle. Kun Saatana lyhyeksi hetkeksi päästetään vapaaksi, moni liittyy häneen ja haluaa yhdessä pimeyden voimien kanssa käydä sotaa Herraa ja hänen omiaan vastaan.

Mutta tätä lopullista sotaa ei oikeastaan käydä ollenkaan, koska *"taivaasta iskee tuli ja tuhoaa heidät. Perkele, heidän villitsijänsä, heitetään tuli- ja tulikivijärveen, jossa ovat myös peto ja väärä profeetta. Heidä vaivataan päivät ja yöt, aina ja iäti."* (20:9-10)

Tuhannen vuoden jaksossa on ennen kaikkea kysymys siitä, että Herra ja ylösnousseet hallitsevat. Hallinta on konkreettista, siinä toteutuu ihmiselle annettu tehtävä *viljellä ja varjella* Jumalan luomakuntaa. Hallitseminen Jeesuksen kanssa on Jumalan kansan suuri tehtävä ja etuoikeus. Se tapahtuu silloinkin niin kuin tänäänkin *totuuden ja rakkauden* aseina.

Viimeinen tuomio

Minä näin suuren valkean valtaistuimen ja sillä istuvan, jonka kasvoja maa ja taivas pakenivat, eikä niille löytynyt sijaa. Kuolleet, suuret ja pienet, minä näin seisomassa valtaistuimen edessä, ja kirjat avattiin. Avattiin toinen kirja, joka on elämän kirja. Kuolleet tuomittiin sen perusteella, mitä kirjoihin oli kirjoitettu, tekojensa mukaan. (20:11-12)

Uskovien ylösnousemus tapahtuu Jeesuksen toisen tulemisen yhteydessä. Muun ihmiskunnan

ruumiillinen ylösnousemus eli yleinen ylösnousemus tapahtuu tuhatvuotisen valtakunnan jälkeen. Sen jälkeen Jeesus asettuu valtaistuimelleen ja toimittaa viimeisen tuomion.

Jokainen ihminen vavahtaa omassatunnossaan, kun hän tietää, että kuoleman jälkeen tulee viimeinen ja lopullinen tuomio, josta ei voi valittua. Kukaan ei voi vedota ylempään oikeusasteeseen koska viimeisellä tuomiolla hän tietää saavansa vain ja ainoastaan oikean tuomion. Kuolemanpelon viimeisenä syynä ei ole se, että hän ei tiedä mitä hänelle kuolemassa tapahtuu, vaan se että omantunnon todistus vaatii kuoleman jälkeen tulevaa tuomiota. *"Ihmisille on säädetty, että heidän on kerran kuoltava, ja sen jälkeen tulee tuomio." (Hepr. 9:27)*

Usein puheeseen viimeisestä tuomiosta tai tuomiopäivästä saatetaan liittää karmaisevia mielikuvia lopullisesta ydinkatastrofista tai kauhuelokuvien loppunäytöksistä. Ilmestyskirja puhuu kyllä lopun ajan katastrofeista ja mullistuksista maan päällä, mutta niissä ei suinkaan ole kysymys itse viimeisestä tuomiosta. Viimeinen tuomio tapahtuu vasta tämän nykyisen maailmankauden päätyttyä.

Koska ihminen tietää omantuntonsa todistuksen nojalla liiankin hyvin, kuinka paljon pahaa hän on tehnyt, tuomion ajatus on pelottava. Vain sellainen, joka tietää olevansa täysin syytön ja tietää voivansa sen myös todistamaan, voi olla levollinen tuomarin edessä. Mutta esimerkiksi poliisin ilmestyminen näkökenttään saattaa olla monelle jo tuskallinen kokemus, kun omatunto muistuttaa menneistä pienemmistä tai suuremmista rikkeistä. Miten ihminen voisikaan kestää kaikinäkevän ja kaikkietävän pyhän Jumalan edessä?

Ei ole ihme, että suomalainen yhteiskunta on yrittänyt vaientaa Jumalaa pois tuomarinistuimeltaan. Monet haluaisivat uskoa vain lempeään Jumalaan, joka ei ihmisen pahuutta tuomitsisi eikä rankaisisi. Jumalan rakkaus ei muka sopisi yhteen Tuomari-Jumalan kanssa. Mutta tällaiset yritykset muuttaa Raamatun Jumala joksikin toiseksi eivät ihmisen peruspelkoa kuoleman ja tuomion edessä ole kyenneet miksiään muuttamaan, koska omatunto on niin äärimmäisen sinnikäs ihmisen syyllistäjä ja tuomitsija.

Näitten perusinhimillisten tuntojemme keskellä saattaa ehkä kuulostaa oudolta, että Raamattu käyttää hyvin usein sanoja tuomio ja pelastus rinnakkain ja viittaa niillä jopa samaan asiaan. Äskeisen lainauksen jatkokin tekee niin:

"Kuten ihmisille on säädetty, että heidän on kerran kuoltava, ja sen jälkeen tulee tuomio, niin Kristuskin, kerran uhrattuna ottamaan pois monien synnit, on ilmestyvä toistamiseen ilman syntiä pelastamaan ne, jotka häntä odottavat." (Hepr. 9:27-28)

Vuosia sitten eräs jo seitsemänkymmenen ylittänyt japanilainen Menda -niminen mies työnnettiin pyörätuolissa ulos oikeussalista. Hänen kätensä olivat kohollaan voiton asennossa ja hän huusi niin lujaa kuin jaksoi: "Minä voitin!" Tämä mies oli 30 vuotta aikaisemmin pidätetty epäiltyinä ryöstömurhasta. Hänet oli sitten tuomittu kuolemaan, niin kuin tänäkin päivänä Japanissa saa edelleen kuolemantuomion raaosta murhasta. Koska hän oli vankilasta toistuvasti vedonnut uuden tuomion saamisen puolesta, kuolemantuomion toimeenpanoa oli lykätty vuodesta toiseen. Näinä raskaina vuosina hänen suurimpana rohkaisijanaan oli ollut omantunnon todistus syyttömyydestä ja eräiden kristittyjen vankilälähehtien tuki. Vuosien tuska ja avuttomuus mursivat hänet elävän Jumalan, viimeisen Tuomarin eteen. Hänestä oli tullut kristitty. Kun hänen terveytensäkin oli jo murtunut, hänen vetoomuksiinsa lopulta taivuttiin varsinkin, kun löytyi joitain todisteita hänen syyttömyytensä puolesta. Hän sai uuden oikeudenkäynnin ja siinä hänet tuomittiin syyttömäksi. Hänen riemullaan ei ollut rajoja.

Vääryyttä kärsineelle ei puhe tuomiosta ole siis välttämättä pelon, pikemminkin toivon aihe. Itse asiassa koko ihmiskunta huokailee, kun kaikkialla maailmassa ihmiset joutuvat kokemaan ajoittain hirvittävää vääryyttä. Kristitylle vääryyden valta ei kuitenkaan ole sikäli ongelma, että hän tietää kaiken päättyvän viimeiseen tuomioon, jossa kaikki vääryys tuomitaan ja rangaistaan. Sanoma tuomiosta on paljon vääryyttä kärsineelle hyvä uutinen. Vanhurskaus, totuus ja oikeus saavuttavat lopullisen voiton.

Viimeinen tuomio on välttämätön, jotta kaikki vuosituhansien saatossa tapahtunut vääryys ja epäoikeudenmukaisuus poistettaisiin ja vääryyttä kärsineet saisivat oikeuden. Jumala ei voi jättää pienintäkään vääryyttä oikaisematta, korjaamatta ja hyvittämättä, sillä Hänen rakkautensa vaatii sitä. Vääryyden uhrien on saatava oikeus. Tuomio on siis pohjimmiltaan Jumalan hyvyyden ja rakkauden voitto. Kaikki synti ja paha poistetaan lopullisesti. Taivaan kirkkaudessa ei tule olemaan pienintäkään varjoa. Kaikkialla vallitsee pelkkä vanhurskaus, oikeus ja totuus.

Kadotetut, ne joille Jumalan valmistama pelastus ja armo ei kelpaa, antavat myös iankaikkisen kunnian Jumalalle, sillä yksikään heistä ei tule saamaan mitään vääryyttä. Ainoastaan ja vain sen mitä heidän omat tekonsa vaativat.

Viimeisellä tuomiolla Tuomarina toimii Herra Jeesus Kristus, joka tuli jouluna ihmiseksi, ja ymmärtää siksi meitä. Hän on oikeudenmukainen, onpa itse myös suurimpaan mittaan asti kärsinyt vääryyttä, kun Hän synnitön otti kantaakseen maailman synnin. Tuomari on myös ainoa, joka tietää näin ollen miltä tuntuu olla Jumalan hylkäämänä kadotuksessa - sillä sitä ristin tuska Golgatalla merkitsi - ja

myös mitä on saada olla taivaan kirkkaudessa Isän kanssa. Hän on se suuri Vapahtaja, joka on kärsinyt jokaisen ihmisen syntien tuomion ja rangaistuksen, jotta yhdenkään joka uskoo ja turvaa Hänen uhriinsa Golgatan ristillä ei tarvitsisi saada mitään rangaistusta.

Noin puolta vuotta ennen rippikouluni alkamista, Jumala herätti omantuntoni. Vaikka olin elänyt ns. kilttiä elämää, ja yrittänyt jopa noudattaa Raamatun opetuksia, aloin tajuta kuinka pohjattoman paha, saastainen, itsekäs, ylpeä ja kateellinen oma sydämeni oli. Aloin myös tajuta, että en millään kykenisi muuttamaan itseäni paremmaksi. Mitä enemmän yritin sitä syvemmin tajusin juuttuvani sydämeni pahuuden suohon. Kaikesta tästä antoi sekä omatuntoni että Jumalan Sana, Raamattu, tuomiensa. Lopulta minun oli pakko rippikoululeirillä Teiskon Isosaarella huutaa Jumalan puoleen: "Jos olet Jumala olemassa, auta minua!" Mutta sen huudon Herra kuuli. Samana iltana Hän laski sydämeeni sanoin kuvaamattoman rauhan ja sydämestä alkoi pulputa ilo. Olin saanut kaiken pahuuteni anteeksi, en siksi että olisin millään sitä voinut ansaita, vaan siksi, että Jeesus oli jo kärsinyt minun rangaistukseni minun puolestani.

En voinut siis välttää tuomiota. Minun oli pakko suostua Jumalan arvioon itsestäni. Mutta kenenkään täällä ajassa Jumalan Sanan tuomittavaksi suostuvan ei tarvitsekaan enää pelätä viimeistä tuomiota, sillä täällä maan päällä Jeesus jakaa armahdustuomiota jokaiselle katuvalla ja Jumalaa omaan elämäänsä pyytävälle ihmiselle. Tuomion on tultava, koska se on tie totuuteen. Mutta rangaistusta ei tule, koska Jeesus kantoi sen jo meidän sijaisenamme.

Pimeyden osa

Perkele, heidän villitsijänsä, heitettiin tuli- ja tulikivi-järveen, jossa ovat myös peto ja väärä profeetta. Heitä vaivataan päivät ja yöt, aina ja iäti. (20:10)
Jokainen, jonka nimeä ei löytynyt elämän kirjasta, heitettiin tuliseen järveen. (20:15)

Viimeisellä tuomiolla syntikysymys, pahuuden ongelma, vääryyden valta käsitellään lopullisesti. Viimeisen tuomion jälkeen ei enää ole mitään syntiä, ei taivaassa eikä kadotuksessa. Kadotus kuvataan Jumalan pyhänä tulena. Siinä on kysymys ainoastaan ja vain vanhurskauden toteutumisesta. Iankaikkinen rangaistus on pyhää oikeudenmukaisuutta, josta Jumala saa kunnian.

Todet ja vanhurskaat ovat hänen tuomionsa. Hän on tuominut suuren porton, joka turmeli maata haureudellaan. Hän on rangaissut ja vaatinut palvelijainsa veren hänen kädestään." He sanoivat toistamiseen: "Halleluja!" Sen savu nousee aina ja iäti. (19:2-3)

Kuvaus kadotuksesta, johon Baabel, haureellinen luopiouskonnollisuus ja sitä johtanut portto joutuu, sijoittuu suuren kansanjoukon ja vanhinten ylistyksen keskelle. Taivaasta katsottuna kadotus, Jumalan pyhä tuli, jonka "*savu nousee aina ja iäti*", on siis jotain sellaista, että se voidaan ja se tulee sijoittaa Jumalan nimen ylistyksen keskelle. Kuva kadotuksesta hirveimmillään ja ihanimmillaan löytyy Ilmestyskirjan 11 luvusta:

"Joka kumartaa petoa ja sen kuvaa sekä ottaa sen merkin otsaansa tai käteensä, joutuu hänkin juomaan Jumalan vihan viiniä, mikä sekoittamattomana on kaadettu hänen vihansa maljaan. Häntä vaivataan tulella ja tulikivellä pyhien enkelien edessä ja Karitsan edessä. Heidän vaivansa savu on nouseva aina ja iäti, eikä heillä ole lepoa päivällä eikä yöllä, niillä, jotka kumartavat petoa ja sen kuvapatsasta, ja jotka ottavat sen nimen merkin." (11:9-11)

Raamattu puhuu kadotuksesta yllättävän paljon ja Herra Jeesus Kristus varoittaa siitä monia kertoja. Usein annetaan ymmärtää, että ketään ei saada taivasten valtakuntaan pelottelemalla, vaan puhumalla Jumalan pelastavasta rakkaudesta. Mutta on aivan väärin asettaa Jumalan rakkaus ja kadotuksesta varoittaminen toisiaan vastaan. Juuri rakkaus ihmisiä kohtaanhan ajoi Jeesuksenkin varoittamaan heitä hukkumisesta ja kadotuksesta. Yhtä vähän kuin liikenneonnettomuuksista ja työtapaturmista tai tarttuvista sairauksista varoittaminen on ihmisten pelottelua - pikemminkin aitoa huolta ja rakkautta heitä kohtaan - kadotuksestakaan varoittamisen ei tarvitse olla pelolla hallintaa, vaan todellista rakkauden huolta lähimmäisten iankaikkisesta kohtalosta.

Kadotuksesta, hukkumisesta puhumisen eräs merkittävä este on täysin raamatunvastaisissa ja väärityneissä mielikuvissa, jotka elävät ihmisten sydämissä. Näitä mielikuvia pitää tänä päivänä yllä täysin maalliselta vaikuttava "kauhuteollisuus". Näissä väärissä ja valheellisissa mielikuvissa on keskeistä se, että kadotus olisi ikuista Sielunvihollisen sadistista valtaa niiden onnettomien ylitse, jotka ovat synnin tietä kulkeneet ja sielunviholliseen sitoutuneet.

Tosi asiassa kadotus on Jumalan itsensä valmistama pyhä tuli. Se valmistettiin Saatanaa ja hänen enkeleitään varten. Kadotus on Jumalan hallintavaltaa kadotettujen yli. Se on Jumalan pyhän vihan pysymistä iankaikkisesti kadotettujen yllä. Tätä iankaikkista tulta ei Jumala alun perin tarkoittanut yhtään ihmistä varten. Ihmisiä varten on valmistettu taivaallinen valtakunta jo ennen maailman luomista. Mutta jos ihminen kuitenkin haluaa sitoutua sielunviholliseen, pysyä valheen vallassa, niin Jeesus on tuomitseva hänet sielunvihollisen kanssa samaan iankaikkiseen tuleen, vaikka juuri sama Herra Jeesus Kristus on tehnyt kaiken valmiiksi, ettei Hänen

tarvitsisi ketään tuomita iankaikkisen tulen rangaistukseen.

Myös Herran pelastusteot hylänneille epäuskoisille ihmisille - ja tässä on korostettava, että epäusko ei ole uskon puutetta, vaan ihmisen tietoista turvautumista itseensä ja valheeseen silloin kun Jumala tarjoaa hänelle mahdollisuuden turvautua Jeesuksen täydelliseen lunastustyöhön Golgatalla - kadotus on Jumalan pyhää ja vanhurskasta tuomiota heidän teoistaan ja synneistään. Kadotuksessa yksikään ihminen ei tule saamaan suurempaa tuomiota kuin, mitä hänen syntinsä vaativat.

Jumala on kuluttava tuli. Sille, joka on saanut Kristuksen lahjavanhurskauden, tämä Jumalan tuli on puhdistava ja täydelliseksi tekevä ihana rakkauden tuli, Pyhän Hengen tuli - sillä Sana käyttää Pyhästä Hengestä myös tätä nimitystä tuli - mutta sille, joka on synnissään ja omassa varassaan, Jumalan tuli on iankaikkisen rangaistuksen ja tuomion tuli.

Kadotuksen suurin tuska on hengellistä luonteeltaan. Synnin kauhistavuus ei ole siinä, mitä väärää ja pahaa ihminen tekee, vaan siinä KETÄ vastaan ihminen tekee syntiä. Jos sylkäiset kadulla ihmisen edessä, se on epäkohteliasta. Mutta jos sylkäiset presidentin edessä linnan kutsuilla, kysymys voi olla kunnian loukkauksesta. Samalla tavalla synnin hirvittävyys on siinä, että rikkoessaan omaa Luojaansa, omaa Lunastajaansa ja Pelastajaansa vastaan, ihminen rikkoo ääretöntä rakastavaa sydäntä vastaan.

Kadotuksen kauheus on hengellisessä tuskassa, kun kadotettu tajuaa, kuinka suunnattoman armon, rakkauden ja pelastuksen hän hylkäsi. Hän tajuaa koko totuuden Jumalan suunnattomasta pyhydestä. Hän tajuaa tuominneensa itsensä iankaikkisesti Jumalan vihan alle, vaikka Hänelle Jumala tarjoamalla tarjosi ilmaista pelastusta.

Koska Jumala on iankaikkinen ja ehdoton, niin taivas on iankaikkista autuutta. Koska Jumala on iankaikkinen ja ehdoton, niin kadotuskin on iankaikkista ja ehdotonta luonteeltaan, iankaikkista tuskaa. Koska on Jumala, on taivas, ja koska on Jumala, on kadotus.

Kun Ilmestyskirja yllä lainaamissani sanoissa puhuu siitä, miten kadotus on iankaikkista vaivaa enkelien ja Karitsan edessä, kertoo se siitä, etteivät kadotetut suinkaan lakkaa olemasta olemassa tai raukea tyhjiyteen, vaan he jatkavat iankaikkisesti olemassaoloon enkelien ja Karitsan edessä.

Kadotettujen iankaikkinen tehtävä on olla Jumalan pyhän vihan kohteena ja näin osoituksena Jumalan iankaikkisesta vanhurskaudesta ja oikeudenmukaisuudesta. Kadotus on paikka, jossa kadotetut antavat pelkästään kunnian Jumalalle.

Kadotus on hyljättyksi tulemista, siksi että ansaitsee hylkäystuomionsa. Mutta Jumala ei pelkästään tahdo, että yhdenkään ihmisen ei tarvitsisi hukkaa, vaan Hän hukutti oman Poikansa pyhään ja oikeudenmukaiseen vihaansa meidän synneistämme, ettei kenenkään tarvitsisi hukkaa. Golgatan uhrikuoleman mittaamaton tuska - Jumalan pyhän tulen, kadotuksen tuska - RIITTÄÄ sinun syntiesi ja minun syntieni ja KOKO ihmiskunnan hirveiden syntien sovitukseksi. Jumala antoi oman Poikansa helvetin tuskiin, jotta Sinun ei tarvitsisi kokea MITÄÄN muuta kuin Isän sydämen ihanaa rakkautta, läheisyyttä, armoa ja laupeutta. Syntisi ovat maksetut. Velkasi on sovitettu. Mutta Jeesus teki sen kärsimällä Sinun syntiesi rangaistuksen viimeiseen loppuun asti.

Elämän virta

Ilmestyskirjan ja koko Raamatun kaksi viimeistä lukua näyttävät meille kuvan taivaasta, joka on Jeesuksen opetuksen mukaisesti valmistettu ihmisiä varten jo ennen tämän nykyisen maan luomista: *Minä näin uuden taivaan ja uuden maan. Ensimmäinen taivas ja ensimmäinen maa olivat kadonneet, eikä merta ollut enää. Pyhän kaupungin, Uuden Jerusalemin, minä näin laskeutuvan alas taivaasta Jumalan luota valmistettuna kuin morsian, miehelleen kaunistettu. Ja minä kuulin valtaistuimelta voimakkaan äänen, joka sanoi: "Katso, Jumalan maja ihmisten keskellä! Hän on asuva heidän keskellään, ja he ovat hänen kansansa. Jumala itse on oleva heidän kanssaan, heidän Jumalansa". (21:1-3)*

Raamattu alkaa paratiisista ja päättyy taivaalliseen kaupunkiin. Ihmisillä kaikkialla maailmassa on syvä tietoisuus siitä, että joskus asiat olivat paremmin kuin tänään. Elämme kadotetun paratiisin maailmassa. Muisto menneestä paratiisista ilmenee usein menneisyyden kultaamisena - "vanhojen hyvien aikojen" muistelussa. Syntiinlankeemuksen jälkeen ei niitä vanhoja hyviä päiviä ole koskaan ollut - mutta kaipaus todelliseen menetettyyn paratiisiin on todellista ja perustuu siihen, että ihminen luotiin hyväksi ja hän sai asua ihanteellisessa paratiisissa.

Raamatun näköala tulevaisuuteen on onnellinen taivaallinen kaupunki, jolla on myös paratiisin ominaisuudet. Kysymys ei ole vain unelmasta, joka ei koskaan toteudu vaan tulevaisuudesta, jota tulee toteutumaan varmasti.

Tuota tulevaa kaupunkia kutsutaan "Karitsan morsiameksi". Ilmaisuuksia saattaa kuulostaa oudolta, kun on kyse kaupungista - mutta kaupunki ei pohjimmiltaan ole vain suuria rakennuksia, katuja, kauppia ja puistoja vaan ennen kaikkea ihmisiä. Kun tulevaa kaupunkia kutsutaan Karitsan morsiameksi, se kertoo ihmisen sisimmän syvimmän kaipauksen.

Kaupunki vailla rakkautta, on yksinäisyyteen jääneiden itkevien tyssija.

Uusi Jerusalemin on valtavan suuri kaupunki. Sen sivut ovat 2300 kilometriä pitkät ja vielä korkeuskin yhtä paljon. Kaupungissa on kultakadut - kaikki on puhdasta ja sanomattoman kaunista. Siellä on elämän virta ja elämän puita sen molemmin puolin. Kaupunki on siis samalla myös ihmeen kaunis puisto. Siinä vallitsee ikuinen valo, Jumala ja Karista itse on sen valona. Siellä ei ole mitään kuolemaa, ei itkua, ei sairautta. Siellä vallitsee myös ihmeellinen kiitos ja ylistysmusiikki, joka kohdistuu Jumalaan ja Karitsaan. Tuossa valon valtakunnassa ei ole myös mitään syntiä, ei mitään epäpyhää. Se on vanhurskauden ja totuuden valtakunta.

Kaupungin portit ovat helmiä - suunnattoman suuria sellaisia. Helmi syntyy simpukan kyyneleistä. Tuon kaupungin helmiportit ovat Jumalan Karistan kyyneleistä muodostetut. Jeesus omalla tuskallaan ja kärsimyksellään avasi meille portit sepposen selälle. Koskaan taivaallisessa kaupungissa ei unohdeta sitä rakkautta, joka uhrasi itsensä, jotta kuka tahansa voisi päästä sisälle kaupunkiin. Kuka on sitten se Karitsa, joka rakastaa tuon tulevan kaupungin jokaista asukasta niin syvästi, että kutsuu häntä morsiamekseen. Hän on Jeesus Kristus, joka tuli tänne maan päälle voidakseen palauttaa paratiisin menettäneet ihmiset takaisin elävän Jumalan yhteyteen. Hän avasi tien lopulliseen kaupunkiin. Sitä voi kulkea kuka tahansa, joka tahtoo päästä taivaalliseen kirkkauteen.

Jumala itse tuli Jeesuksessa ihmiseksi, koki ihmiselämän ilot ja sen tuskan ja otti kantaakseen jokaisen ihmisen synnin taakan. Hän kärsi ristin puulla sen rangaistuksen, joka meille olisi kuulunut. Hän nousi kolmantena päivänä kuolleista ja kukisti synnin, kuoleman ja Saatanan vallan. Täällä maan päällä valmistettiin taivaallisen ylistyksen sisältö, Golgatalla ilmestynyt Jumalan täydellinen rakkaus.

Taivaassa saamme kasvoista kasvoihin katsella Karitsan kirkkautta ja veisata kiitoslaulua Hänelle ja Isälle.

Paavali tiivistää oman kuvauksensa taivaasta sanoihin:

"Niin pysyvät nämä kolme, usko, toivo, rakkaus. Mutta suurin niistä on rakkaus." (1.Kor. 13:13)

Saamme siis viedä täältä ajasta kolme asiaa taivaaseen asti: uskon, toivon ja rakkauden. Mutta mihin taivaassa tarvitaan uskoa, eikö taivaassa ole jo siirretty uskosta näkemiseen? Entä miksi taivaassa tarvitaan toivoa? Eikö taivas juuri ole kaiken toivon täyttymys? Rakkauden valtakuntana siellä tietenkään rakkaus säilyy ikuisesti.

Uskon syvin sisältö ei ole siinä, että elää vastoin nykyisiä aistihavaintojaankin Jumalan lupausten varassa, vaan siinä, että usko pitää sydämensä

aina auki Jumalan rakkaudelle ja tunnustaa loppuun asti riippuvuutensa yksin Jumalasta tulevasta Pyhän Hengen rakkauden ja totuuden elävän veden virrasta. Taivaassa pelastetut eivät ole vähemmän riippuvaisia Jumalasta kuin täällä ajassa, vaan koko iankaikkisuus on jatkuvaa Jumalan rakkauden vastaanottamista, Jumalan elämästä elämistä. Siksi usko säilyy taivaassakin.

Valtaistuimella istuva sanoi: "Minä teen kaiken uudeksi." (21:5)

Taivaassa kaikki on uutta. Siellä ei ole mitään vanhaa. Taivas on siis jatkuvaa dynaamista uuden virtaavan rakkauden vastaanottamista. Karitsan ja Isän valtaistuimesta vuotava Pyhän Hengen virran vesi on yhä syvenevä ja yhä laajeneva Jumalan rakkaus. Koskaan ei tule sitä päivää, että se olisi loppuun ammennettu. Siksi on aina uusi toivo ja siksi Jumalalle ja Karitsalle nousee yhä uusi ja syvenevä ylistyslaulu. Jumalan kansa opettelee täällä ajassa jo tuota ylistyslaulua.

Mutta suurinta ja ihmeellisintä on taivaallinen rakkaus. Sen sisältö on täsmälleen sama rakkaus, joka meitä kohtaan ilmestyi Golgatan puulla. Pyhä Henki avaa koko iankaikkisen taivaan ajan yhä syvemältä ristin rakkauden salaisuutta ja synnyttää aina uuden ja kasvavan ylistysvirren Karitsalle ja Isälle.

Pyhä Henki on taivaallisen seurakunnan keskellä ja ylistää seurakunnan kanssa Isää ja Karitsaa. Isä antaa kunnian verensä vuodattaneelle Pojalleen. *Kaikkien polvien, sekä taivaissa että maan päällä ja maan alla olevien, on siksi notkistuttava Jeesuksen nimeen. Jokaisen kielen on tunnustettava Isän Jumalan kunniaksi, että Jeesus Kristus on Herra.* (Fil. 2:10-11)

Pelastettujen morsiusseurakuntaa ei siis jätetä ikään kuin Pyhän Kolminaisuuden ulkopuolelle vaan se pääsee Pyhässä Hengessä osalliseksi Jumalan salaisuuksien kaikista syvyyksistä, Hänen armonsa ja rakkautensa iankaikkisesta syvyydestä, leveydestä, korkeudesta ja pituudesta.

Jos haluat taivaaseen, opettele kiittämään ja ylistämään Herraa jo täällä. Sitä varten Sinun tulee nähdä Golgatan ristin salaisuus. Jeesus tuli Sinun tähtesi, jotta Sinä saisit iankaikkisen elämän Hänen yhteydessään.

Jeesus sanoo:

Minä tulen pian. Minulla on palkkani mukani antaakseni kullekin hänen tekojensa mukaan. Minä olen A ja O, ensimmäinen ja viimeinen, alku ja loppu. Autuaat ne, jotka pesevät vaatteensa, että heillä olisi oikeus syödä elämän puusta ja he pääsisivät porteista sisälle kaupunkiin. (22:12-14)